

[Schovelin.]

det er sjældent, at vore udenrigsministerielle Embedsmænd opnaar noget i Forhandlinger, men her kommer endelig en Opgave, som de kan prøve deres Kræfter paa. Dernæst siger den højtærede Udenrigsminister, at det er vanskeligt, for nogle Erhvervsgrupper vil komme og sige eet, og andre Erhvervsgrupper vil sige noget andet. Tror den højtærede Udenrigsminister da ikke, at det er lige saadan i andre Lande, hvor de har sluttet Tarifraktater? Det er nøjagtigt lige saadan i andre Lande, og dèr gælder det da for en Regering om med overlegen Kunst at balancere mellem disse forskellige Interesser og faa dem alle ind under een Hat. Det, som man vil drille os med, er jo, at saa kunde vi komme til at sænke de nuværende lave Industritoldsatser! Det ved jeg nu ikke, om Tyskland vil stille Krav om, og i hvert Fald synes jeg ikke, man skal invitere dertil. Jeg synes overhovedet, at den højtærede Udenrigsminister er kommet ind paa at invitere Tyskland: Tyskland skal ikke finde sig i, hvad her foregaar, saa skal de opsige Traktaterne, saa skal de behandle os saaledes, at de sørger for, at der kommer en traktatløs Periode. Den Slags Ting er det ikke en Udenrigsministers Sag at gøre Udlandet opmærksom paa, det er tværtimod en Udenrigsministers Opgave at sige: den Slags Ting kan man ikke vente af en venskabelig Magt; det er udelukket. Saaledes synes jeg, det vilde være naturligere for en Udenrigsminister at tale.

Saa vil jeg til syvende og sidst sige, at naar, som jeg har læst op med tydelige Ord, hele Traktatkommissionen, Mand for Mand, har sagt, at det var en „Fare“ at opgive Danmarks Toldautonomi, er der ikke længer Tale om at forstaa en Traktat paa den ene eller den anden Maade, men kun om at kunne læse *indenad*.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg har kun een Bemærkning at gøre til det ærede Medlem. Man har fra Regeringens og de andre Partiers Side i høj Grad bestræbt sig for, at Forhandlingen med Tyskland skulde føres efter en fælles Linie, men det konservative Folkeparti har paa et meget tidligt Tidspunkt ført en Særpolitik her og ført et Krav frem om Voldgift. Det konservative Folkeparti har dermed, om jeg saa maa sige, appelleret til den offentlige Mening i Danmark og paavirket den offentlige Mening paa en Maade, som, hvis den fik Raaderum, vilde blive meget skadelig for den Politik, som efter vor og efter det store Flertals Mening er den rette

overfor den i Øjeblikket foreliggende Situation. Og naar dette sker, er vi nødt til at pege paa Følgerne. Det er klart, at man derved af og til kommer til at give Modparten et vist Stof — det kan ikke undgaas, naar en saadan Diskussion føres frem —, og derfor havde vi ønsket at undgaa denne Diskussion. Men derover er vi jo ikke Herrer. Meget tidligt har det konservative Folkeparti begyndt den, og Partiet kan ikke vente, at man skal sidde stille og lade dem føre Befolkningen ind i en Politik, hvis Konsekvenser kan blive meget skadelige for os.

Schovelin: Hvis det skulde kunne skade Forholdet mellem Danmark og Tyskland, at vi gik til Voldgift, hvad der fra Erhvervenes Side og fra vor Side er peget paa som den naturlige og ligefremme Maade at behandle dette Spørgsmaal paa, var Voldgiftstraktater jo fuldkommen Humbug. Hvor mange ophøjede Taler har jeg ikke hørt fra denne Talerstol om Voldgiftens Betydning! Nu sidst er en Meningsfælle af den højtærede Minister, en Ordfører for Regeringspartiet i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, staaet op og har spurgt, om ikke Voldgiftstraktaterne kunde yderligere *uddybes*. Hvad i al Verden skal vi uddybe disse Voldgiftstraktater for? naar Meningen er, at man ikke kan bruge dem, naar den højtærede Udenrigsminister virkelig vil hævde, at selve den Omstændighed, at man siger: Nu er Øjeblikket kommet, da der er en saadan Uenighed mellem de to Lande, at man maa gribe til Voldgift, vil skade Forholdet. Nej, det kan aldrig skade det gode Forhold til en venskabeligt sindet Magt, at man siger: Jeg har nu den Opfattelse, og du har den modsatte Opfattelse af, hvad der er Ret. Dr. Curtius sagde rent ud i Genève i Plenarforsamlingen, at Tyskland mente i sin Fortolkning af Kontingentspørgsmaalet at staa „paa den gældende Rets Standpunkt“; vi fra vor Side har hævdet det modsatte Standpunkt — saa prøver vi, hvem der har Ret. Jeg har endogsaa set nære Venner i det private Liv tage en Proces, fordi de vilde have et Spørgsmaal afgjort, thi retsindige Mennesker vil ikke fordre noget af den anden Part, som ikke er i Overensstemmelse med, hvad der er Ret. Den ene mener, *han* har Ret, den anden mener, at *han* har Ret, saa er det ganske naturligt at gaa til Retten derom. Skal nu det, som er den naturligste Ting af Verden, stables op til at være en Slags Højforræderi? Vi fra konservativ Side forbeholder os at gøre dette atter og atter,